

KOVÁCS ELEONÓRA

RETESZ

Az ajtónak dőlve hallgatózott. A szopora és hangosnak tűnő szívdobogás elletetlenítette a folyosóról érkező zaj elemzését. Szemét lehunyta, tenyerét homlokára szorította. Mély lélegzetet vett, arra gondolt, hogy megnyugszik.

Még nem tudják, hogy itt vagy, szólalt meg valaki a háta mögött. Olimpia meglepődött: miután besurrant a lakásba, benézett az ajtók mögé, a szekrények mélyére. Senkit sem látott.

Mimóza vagyok, nyújtott kezét az ismeretlen. *Az erkélyen voltam,* tette hozzá. Olimpia a sután kinyújtott kezet nézte, nem reagált. Hátat fordított, egy gyereklánnyal szemben erőfölénnyel rendelkezik. Abban az esetben, ha Mimóza egyedül van.

Ő Philipposz, hallotta ismét Mimóza hangját. Az erkélyről a szobába lépő, sárga nadrágos alak egy falra akasztható tükröt szorongatott a kezében. Szótlanul helyet foglalt az egyik fotelben, és nikotintapaszt helyezett a karjára. Olimpia egyre nyugtalanabbá vált. Most már biztos, hogy utoléri, gondolta.

Kik azok az arcmetszők, kérdezte Mimóza, miközben szórakozottan felvett egy könyvet a padlóról.

A városban, a kataklizma előtt, kezdte elfulladó hangon Olimpia.

Tudom, intette le Mimóza, *Philipposz látta őket.*

Te nem? érdeklődött Olimpia.

Sohasem lépek ki a szabadba, válaszolt Mimóza. Összeráncolt szemöldökkel felnézett a könyvből. *Régen egy pszichiáter arra készült, hogy tudassa velem a diagnózist, vagy legalább javasoljon néhány gyógyszer.*

És? kérdezte Olimpia. Furcsa módon érdekelni kezdte, amit Mimóza sajátosan makogva előadott.

Megérkeztek az arcmetszők, felelte lesújtó pillantással Mimóza. Olimpiának nem maradt ideje azon gondolkodni, hogy ez a tény a múltra vagy a jelenre vonatkozik-e, ugyanis zajt hallott a folyosóról.

Míntha nehéz zsákok vonszolnának a betonon, legalább ketten vannak, gondolta Olimpia. Lehunyta a szemét, és látni vélte, ahogyan közelednek a sűrke köpenyt viselő Metszők. Az újbárosi busztragédia után kapták ezt az elnevezést. A helyi újságok közzétették a találgatásokon alapuló fantomképeket, majd az áldozatok rokonaival készített interjúkat. A közvélemény meg-

döbbsent. A városlakók bizalmatlanok lettek kezdetben az óvárosiakkal, majd mindenkivel szemben, aki idegennek látszott. Később már képtelenség volt különbséget tenni a polgárok között. Ekkorra a napilapok is megszűntek.

Olimpia kinyitotta a szemét, mert érezte, hogy valaki a karját szorítja. *A kulcs*, mondta Philipposz. Olimpia értetlenül nézett maga elé.

Hátha benyitnak, a zár, ismételte Philipposz.

Mimóza halkán dűnnyögött, miközben a szőnyegen szétszórta könyveket csoportosította. Philipposz az ajtó mellett állva Olimpia karját szorította, közben körmével a tükör felületét karcolgatta. Olimpia megértette, hogy Philipposz arra kéri, fordítsa el a zárban a kulcsot. Úgy érezte, nem kap levegőt. Hiányzott a kulcs. Hallotta, hogy a közelben nyikorog egy ajtó. Philipposz óvatosan a szőnyegre helyezte a tükröt, majd halkán helyére igazította az ajtót záró reteszt.

Aztán hosszú időn keresztül lélegzetvisszafojtva várokoztak.

VALÓSÁG-ILLÚZIÓ

Something is wrong, azért gondolom ezt, mert a *valami nincs rendben* közhely. Idegen nyelven viszont más a hangzása. Ezt érzem, holott a nap nemrég kelt fel és a vörös lágyabb árnyalatával színezte meg az égbolt alját.

A vörös az egyiptomiak szerint az életet szimbolizálta, jutnak eszembe a fekete ruhás nő szavai az oktatóvideóról. Mit jelent számomra?

Ezen a reggelen a természet szépségét, a harmóniát, de legalábbis az összhang meglétét kellene érzékelnem, miközben a látóhatár széle vörösés fényt kapott, és ebből egy kevés jut a neoklasszicista épület homokzatára is, amely előtt állok. Tökéletes építészeti alkotás és a természetben megfigyelhető egyik csoda az, amit éppen figyelek, mégis azt érzem, hogy valami azonnal összetörik. Ennek érzete, valamint az összeomlás folyamata megállíthatatlanul zajlik, nem befolyásolhatom, mindenképpen megtörténik.

Az a legszomorúbb ebben a folyamatban, hogy magas fokú idegenségérzet (?), krónikus összhang-hiány közepette élek, és maga alá temet, majd lassan felemészti a diszharmónia (?). Egyik ellen sem tehetek semmit. Azért sem, mert mindeddig magamnak sem fogalmaztam meg ezeket a problémákat.

Saját magam szemlélőjévé válok. A környezetemet figyelem. Megmagyarázhatatlan ok miatt úgy érzem, az előbbi kép keretbe igazodik, valóság-

gos festménnyé válik. Miután ekképpen megelevenedett, lefagyott az általam szemlélt külvilág, s máris hajszálvékony repedések keletkeztek kifestített vásznán. A repedésekkel szemben tehetetlen vagyok, irányukat semmiképp sem befolyásolhatom. De várhatom a végét. A pillanatot, amikor a repedések olyannyira elmélyültek és kiszélesedtek, hogy végül szabálytalan alakzatok szakadjanak ki a korábban egységesnek tűnő képből.

Lehetséges, hogy hamarosan eltűnik ez a sejtés. Vagy egy időre velem marad. A jelenléte meglepő. Korábban nem tapasztaltam.

Zavarbaejtő, hogy miatta úgy érzem, öt percen belül zokogni kezdek. Az általam szemlélt környezet háttéralakjai csodálkoznának, vagy félrenéznének.

Something is wrong, vagy épp *everything is all right*. Az is valószínűnek tűnik, hogy a káosz a természetes, elvárható alapállapot? Ennek tudatában lehetséges élni? Megoldást jelenthetne, ha nem keresném a pszichológiai szaklapok által hangsúlyozott *fogadd el önmagad, légy harmóniában a világgal* tanácsát? Abban az esetben, ha nem keresem, akkor nem értékelhetem tragédiaként, ha nem élek benne. Ez a lemondás az összhang hiányának látható következménye? A hiányérzeté, mely régóta megbújt a valóság-érzékelésemben?

